Det forjættede land tur-retur. Studieorlov under corona-krisen.

Af Maren Pitter Poulsen

En uofficiel meddelelse ved et bryllup tilbage i september, skabte en uro ind i kroppen. Nu kommer det til at ske! Ægtemanden blev lidt bleg, men glad. Nu skal vi det, nu sker det. Og tusind spørgsmål stod i kø. Vi tog dem et af gangen. Hvordan flytter man fem mennesker over på den anden side af Atlanten? Hvad kan man bo i? Hvad med visum? *Min sjæl hvorfor er du ude af dig selv?* (Tak 42,6).

Han stod i kø bag de mange sikkerhedsforanstaltninger ved den amerikanske ambassade på Østerbro. "Sæt kryds, her, her og her. Vent. Ryk til venstre. Vent. Sid ned. Vent. Kom ind. Vent. Svar. Betal. Gå igen".

Aldrig havde jeg fløjet så langt. Tænker på de mange timer i flyveren. *Alting har sin tid, der er et passende tidspunkt for alt* (Tænkeren 3,1). Hvad med den to årige? Alle de timer. Mormor kommer til hjælp. Et styks fancy kuffert indkøbes, så barnet kan sove. Lidt mere ro.

Pakke, pakke, pakke. Hvad med bøger? Husker gamle børneklassikere, der opstøves i paperbackudgaver, så de ikke vejer for meget. I Netto ligger en lille kuffert med 12 små grimme bøger, med skrigende farver og billeder af barnets yndlingshjælpevovser. Jeg gemmer dem af vejen og glæder mig til at give hende dem på flyveturen, der stadig gør mig urolig.

De får nakkepuder på fastelavnsriset: "For turen i flyveren og bilen bliver lang". *En tid til at tie stille, en tid til at tale* (Tænkeren 3,7).

Vuggestue, børnehave og skole laver fin afsked. Måske lidt for meget, tænker jeg, det er jo kun tre måneder. Jeg indkøber alt muligt til det, der nu skal være hjemmeskole. Vi hugger hovedet af havehønsene, tre måneders nabopasning er for længe.

I lufthavnen bruger vi allerede håndsprit. Jeg har en flaske med. Køber uden nærmere eftertanke én mere i kiosken. De ligger i kæmpe bunker alle vegne. *Selvom jeg vaskede mig i det reneste smeltevand fra bjergene og skurede mine hænder med den stærkeste sæbe* (Væddemålet 9,30).

Nogle af de andre rejsende har mundbind på. Vi taler om, at det ærlig talt virker lidt overdrevet.

Så flyver vi. Det går fint. Den yngste sover sin lur. Vi skiftes. De ældste ser meget skærm, men hygger sig. Vi ankommer, det er langt over sengetid, men det er lyst i det forjættede land. *Tag folket med til det land, landet der flyder med mælk og honning* (Udvandringen 33,2).

Bilen vækker jubel hos de små. Uro hos de voksne. Kæmpe stor, kan vi køre sådan en? Vi lander lige midt i New Yorks myldretid. Tre rækker af biler på snoede veje ud og ind. Op og ned. Flette ind, flette ud. Lastbiler på begge sider. Lyset forsvinder, og mørket giver en lille smule ro på

bagsædet. Men også gråd, spørgsmål og overtræthed. Jeg ser på ægtemanden, der kører. Holder øje, bliver han for træt? ”Vil du have vand, kiks, frugt”? *Mæt mig med rosinkager, forfrisk mig med æbler* (Kærlighedssangen 2,5).

Vi ankommer til den gamle universitetsby. Fortumlede. Vi indkvarteres. Sover. De to ældste vågner midt om natten. Vi går ned. Tegner, spiser. Forsøger at holde gejsten oppe. Det bliver lyst. *Bliv lys, og straks kom der lys* (Begyndelsen 1,3). Nu spiser vi alle sammen. Solen skinner. Vi går tur. Der er egern i parken lige over for. Mange egern. Alle begejstres. Nu er vi her. Sådan, det er vist egentlig ok. Huset er stort nok. Man må ikke have mad i sofaen. Vi handler ind i et alt for dyrt supermarked. Jetlagen tager en uge. Bilen finder vej til kolossale supermarkeder, hvor jeg hele tiden er oppe på mærkerne. Hvad nu hvis de små bliver væk, de kan jo ikke tale amerikansk. *Hvis en af jer har 100 får, og et bliver væk…* (Gode nyheder til de fattige 15,4).

Søndag skal vi endelig i kirke. Målet for min orlov: Bethesda Lutheran Church. Med tre børn. Jeg følger liturgien i den til hver søndag trykte booklet. Vi synger. Der er mange led. Vi kommer til at gå for tidligt til nadver. Forstod ikke, at der var værter, der viste række for række op. Der er kaffe efterfølgende. Søndagsskole for den ældste. Først synger vi: ”God gives me”. De andre børns bud kommer promte: Trøst, mad, ro, venner. *I er heldige, hvis I sørger, for I vil blive trøstet* (Elsk jeres fjender 5,4).

Mit eget præstebarn er skeptisk, nervøs eller utryg. Vi smiler, og jeg synger med. Uden for er der en legeplads. Sol, ro og optimisme. Oppe af den store bakke ligger Yale Divinity School, siger ægtemanden og peger.

Jeg mødes med præsten om onsdagen. Han fortæller, jeg lytter. Anstrenger mig. Bruger kræfter på mit engelske. Vi falder i hak, har fælles bekendte og interesser. Jeg bobler af iver, får gode ideer på striber. Hvis bare jeg kunne skrive ned. Deltager i ”Dinner church”. Vi tænder lys, deler nadver, spiser suppe. Vi er 15. Alle er venlige, vi læser og diskuterer en salme. Præsten er tilfreds med antallet. Jeg mærker en lettelse. *For når to eller tre af jer mødes for at være sammen om troen på mig, så er jeg der også* (Elsk jeres fjender 18,20). Succes måles ikke altid i antal. Jeg skal medbringe suppe i næste uge.

Da jeg kommer hjem, læser vi nyheder fra Danmark. Mette lukker landet. Lettelsen forsvinder. Uroen indtræder på ny. Hvad sker der så her? En ting er det velorganiserede, udligningsreformbare, velfærds Danmark. Men hvad med: “Amerika first, on your own, the american dream”? Hvordan kommer det til at være her? Skal vi hjem allerede? Vil vi det? Hvad med alt det, vi skulle, og alt det der tegner så godt?

New York skal vi se. Vi booker tog, finder en lejlighed. Haster. *I skal gøre det hurtigt!* (Udvandringen 12,11). Overvældede, forpustede. Men vi skal nå noget, inden alt lukker, som vi tror, det gør.

Lørdag er vi der. I strålende solskin. Taxa-chafføren siger, der er langt færre mennesker end normalt. Det kan vi ikke se. Vi går på Broadway, mange kilometer. De byggede en kirke der, Trinity Church, engang i 1800 tallet. Den er lukket, men den er eftersigende stor, men virker så lille, indeklemt mellem skyskraberne. *Vi skal nemlig bygge en stor by til os selv. Den skal have et tårn der når helt op til himlen!* (Begyndelsen 11,4). Central Park er overjordisk. Ufattelig, solbeskinnet og varm. Vi spiser børnevenligt. Hvert andet bord på McDonalds er spærret af.

Efter to dage skifter stemningen. Det bliver koldt, Ground Zero er lukket, High Lane park er lukket. Den kæmpe cafe er dog åben. Baristaen siger, det er sidste dag. I lejligheden ombooker vi vores hjemrejsebilletter. Vi stresser ned for at nå et tog tilbage til universitetsbyen. Jeg mærker min puls i hele kroppen. Aftenen går med at pakke. Vi kan ikke skjule vores uro for børnene. *Men det bliver ved med at være mørkt, og jeg vender og drejer mig lige til daggry* (Væddemålet 7,4).

Dagen efter kører vi igen. Vi skal igennem lufthavnen efter blot 16 dage. Det skulle have være tre måneder. Der er alt for mange mennesker, og afstand er umulig. ”How are you, sir?” spørger damen ved indtjekningskranken min mand, ”I’m stressed”, siger han, da vi skal omrokkere i kufferterne, så de ikke vejer for meget.

Vi sidder tæt i flyveren. Alt for tæt. Alle steder hører man om folks aflyste planer. Sabbatår der gik i vasken, arbejdsophold der ikke blev. Den yngste sover heldigvis på sin kuffert. De to ældste slet ikke. *Jeg kan ikke sove!* (Tak 102,8) Vi lander, mødes uden kram af familie på afstand. Vi isolerer os i 14 dage. Føler tryghed, lettelse, ærgrelse. Hjemmeskoler, hjemmepasser, hjemmearbejder, hjemmebager.

En mail tikker ind: ”Hvornår skal vi flytte konfirmationerne til”? Øh… Og hvad med resten af orloven? Jeg skriver projekter til min igangværende gerontologiuddannelse, når der soves middagslur og ses tegnefilm.

Vi indkøber *Bibelen 2020*. Jeg læser. Gribes. Når mange sider igennem. Befinder mig i en verden af ondskabsfulde konger, en lidenskabelig Gud og voldsom poesi. *Livet lå i ordet, og livet var menneskers lys* (Vejen, sandheden og livet 1,4).

Så skal børnene pludselig afsted igen. Lidt tid. Vi taster, læser emails, forbereder. Forsøger at forklare dem mellemste, hvordan skolestart er i krisetid. Han er tapper, men prøvet.

Jeg læser mere. Forundres over sammenhænge. Gribes af voldsomheden. Ser nye steder, jeg vil bruge engang. Finder fejl. Mærker glæden og forargelsen, når kendte stykker lyder anderledes. *For du har fjernet den vægt der tvang vores skuldre ned, du har knækket slavepiskerens stok, ligesom dengang du lod helten Gideon vinde over Midjans hær* (Den udvalgte 9,3).
En kollega skriver en fællesmail om at bruge tiden til at mærke efter. Jeg rammes af hans ord. Det var jo netop det, jeg ville bruge min orlov til. Mærke efter og blive inspireret. Sådan blev det ikke. Vi får høns igen. Min skal hedde Betesda efter kirken. Jeg har stadig autosvar på min mail. Men to gange om ugen kommer der e-mails fra Bethesda. *Ved Fåreporten i Jerusalem er der et stort bassin, omgivet af fem rækker af søjler. På hebraisk hedder stedet Betesda* (Vejen, sandheden og livet 5,2). ”Deltag i gudstjeneste og andagt på Zoom.” Når jeg sover. Jeg ærgres igen. Så hjemmepasser jeg igen. Der er ikke plads i denne uge til den yngste i vuggestuen.
I vinduet på hendes værelse står der en talende papegøje fra Brio. Jeg trykker den på hovedet i afmagt. Den svarer mig: ”Jeg hader Corona!”
En tid til at græde, en tid til at grine (Tænkeren 3,4).